

KENDERESI GÁBOR

Tél

A tél egyszer csak gondolt egy nagyot,
S hátrahagyva csapot-papot
Nekilátott, hogy befejezze a művet,
Melybe tavaly novemberben belekezdett.

Festővásznat és ecsetet fogott,
Palettáján rengeteg szín hiányzott.
Hófehér festékbe mártva pemzlijét
Hamar eltüntette az égbolt kékjét!

Megjött ihlete, alkotási vágya,
A sok foltnak se szeri, se száma.
Ide egy vonal, oda egy paca:
Kiteljesedik művészi hajlama.

Gyermeki arcok mosolyra fakadnak:
Most talán végre szánkozhatnak!
A felnőttek nem nagyon örülnek:
A hólapátolás nekik nem ünnep!

Vidámság vagy bú: egyre megy!
A tél célja most csak egyetlenegy:
Megmutatni, mily szép a festészet,
Elkészült alkotása maga a művészet!

Koronázási ünnepség

Volt bennem némi fenntartás a hosszú út alatt,
Hogy rég nem látott ismerősöm hogyan fogad?
Valahogy nem volt bátorságom felkeresni őt,
Így hagyva magam mögött néhány esztendőt.

De most eljött az idő, a sarkamra álltam,
Az utcát és a házszámot jó, hogy megtaláltam.
Családunk jó barátja, ezt bizton állítom:
Mindig időben segített, így soha nem lett bajom!

Megérkezvén csengetek, a kapu kinyílik,
E bérház udvara semmit sem változik.
Pár lépcsőfok balra, s az ajtó előtt állok,
Zavaromban mindjárt hátraarcot csinállok!

Odabent mindenhol vakító fények,
A falakon híresek a festmények.
Kabátom levetem, vállfára akasztják,
Ha frissítőt kérnék, azonnal hoznák.

A szomszéd szobában halk zene szól,
Fülemnek e dal kedves volt valamikor!
Az idős hölgy, ki az előbb beengedett,
Türelmemet kérve a hallba vezet.

Egy biztos: itt nem változott semmi,
Ismerősöm tudja, milyen híresnek lenni.
Várom a soromra szépen, türelmesen,
Ujjaimat tördelni kezdem idegesen!

Pedig annyira nincs mitől félnem,
Nem fogják levéttetni guillotinnal fejem!
Sőt: nagy ceremóniának leszek az alanya:
Képzeletben én leszek egy ország királya!

S hogy e címet így kiérdemeltem,
Azt egyes-egyedül magamnak köszönhetem!
De mielőtt még elszállnék a gondolattól,
A díszterembe hívnak a váróból.

Rég nem látott barátom mosolyogva fogad,
Hellyel kínál a reflektorfény alatt.
A koronázási ünnepség ezennel kezdetét veszi:
Családunk fogorvosa csak a dolgát teszi!

Hidak

Sokszor nézlek benneteket Pestről és Budáról,
A forgalmas rakpartról vagy épp egy hajóról,
A csodás panorámát nyújtó Citadelláról
És tavaly szeptemberben egy gépmadár ablakából.

Hidak, ti vaskos, ám kecses szerkezetek.
Lábaitok mélyen a Duna vizébe vesznek.
Kitartóan álljátok az idő vasfogát,
Az évszakok gyors váltakozását.

Erős szélben pilléretok meg se moccan,
Drótfonatú hajatok marad kócolatlan.
Záporosóban bőrig ázva ugyan,
De ti ugyanúgy álltok: büszkén, méltóan!

Pihenőhelyet kínáltok a sirályoknak,
Miközben alattatok sétahajók úszkálnak.
Képeslapokon kecsesen pózoltok,
Nyáridőben turistacsalogatók vagytok!

Tűző napsütésben nincsen árnyékokotok,
Egy idő után lepattogzik festékruhátok,
De szerencséire a tavaszi megtisztulás után
Megújult köntösben feszíthettek a Dunán!

Erzsébet egyszerűen hófehérben virít,
A rávetődő fény mindenkit elvakít.
Budáról Szent Gellért kövé meredve figyeli,
A lezúduló vízesés nagyon tetszik neki!

Margitunk már kissé korosabb hölgy,
Van egy szigete, mely nyáron bujazöld.
Régi szépségét nemrég kapta vissza,
Esti fényben csupa romantika.

Széchenyit oroszlánok védelmezik,
Tekintetükkel az alagutat nézik.
Talán várják az ott rejtőző prédát?
Kőbe vésett agyuk űz velük tréfát.

Szabadság a csipkéket szereti,
Talpától a csúcsáig ez öltözteti.
Zöld szín kedvelését nem nagyon értem,
Díszes fényei kárpótolnak a sötétben.

Évszázadok alatt sok mindent láttatok,
Kettészelt városunknak vérkeringést adtok,
Monumentális, díszes alkotások vagytok,
Melyet emberi elme és kéz csodaként alkotott.

Vattacukor

Gomolyfelhők gyülekeznek az ég kékjében,
Emlékeim szerint a vattacukor volt ilyen.
Ha nagy volt a szél, sohasem kértem,
Arcomba fújta, s ragacsos lett a képem.

Tátott szájjal bámultam a varázslatot,
A forgó masinát, mely cukorral táplálkozott.
A hurkapálcát, mely néhány pillanat alatt
Összegyűjtötte a fehér vattapamacsokat.

A vaníliafelhőt büszkén kézbe vettem,
Forgattam, ámulattal nézegettem,
Nagyon nehéz volt döntenem:
Az első falatot melyik részén kezdjem?

Az édes élvezet hamar köddé foszlott,
Ajkam tényleg egy felhőbe harapott.
Aromás íze csak egy pillanatig tartott,
Kezem már csak csupasz pálcát fogott.

Bár gyerekkori emlék, de kedves nekem.
Mindig eszembe jut, ha a felhőket nézem.
A Liget hangulatát megidézi bennem,
S így sikerül e pillanatot megédesítenem.

Anyák napja

Annyira vártam már május első vasárnapját,
Hogy végre kimondhassam: boldog anyák napját!
Anyá csak egy van, ez mélységesen igaz,
Ő az, ki egész életedben oltalmaz.

Aki elviseli gyerekkori csínytevéseid,
Fejcsóválva, de aláírja rossz jegyeid,
Kedvenc ételed az asztalra teszi,
S ha beteg vagy, lázadat aggódva méri.

Határtalan szeretete messzire elkísér,
Akárhol is vagy, mindig utolér.
S ha a fészket elhagyva kirepülsz, mint a madár,
Ő titkon reménykedve minduntalan hazavár.

Mai látogatásod legyen ünnephez méltó:
Virágcsokor mellé határtalan sok jó szó.
Egy mély érzésű, bensőséges ölelés,
Mosolygós arc és sok-sok nevetés.

Beszélgetés közben nevezd nevén: Anya!
Hisz tudod jól: ez a világ legszebb szava.
S ha megfogod oltalmazó, törékeny kezeit,
Arcáról töröld le a boldogság könnyeit!

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://poeta.hu/ingyen>